

ת"פ 20879/10/09 - מדינת ישראל נגד מיכאל פייזולייב

בית משפט השלום בחדרה

ת"פ 20879-10-09 מדינת ישראל נ' פייזולייב

בפני	כב' השופטת רקפת סגל מוהר
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מיכאל פייזולייב

החלטה

רקע

בתאריך 1.10.14 הודה הנאשם בעובדות כתב האישום דהיינו בכך שבתאריך 16.3.06 בקיסריה, ביחד עם קטין שהיה עמו, הוא ניסה להתפרץ לבית בכוונה לבצע גניבה. הנאשם והקטין פירקו את רשת חלון הבית ולא הספיקו להשלים את מעשיהם מכיוון שנתפסו על ידי שוטרים שהיו במקום.

כתב האישום הוגש כנגד הנאשם עוד ביום 25.10.09 ומאז דחה היועץ המשפטי לממשלה את בקשתו לעיכוב ההליכים נגדו וטענותיו לפיהן עומדת לו הגנה מן הצדק בשל שיהיו ו/או אכיפה בררנית, נדחו על ידי בהחלטתי מיום 27.6.14. הטענה בדבר אכיפה בררנית נדחתה לאחר שהסתבר כי הקטין שהיה שותפו של הנאשם לביצוע העבירה הועמד לדין ואילו הטענה בדבר שיהיו בהגשת כתב האישום נדחתה לאחר ששוכנעתי כי במהלך השנים שחלפו מאז הוגש כתב האישום הקפידה המאשימה על זימון הנאשם באמצעות כתובת הוריו אלא שהוא לא הגיב לזימונים אלה וגם לא עדכן את כתובתו הנכונה במרשם האוכלוסין. עם זאת מצאתי כי נפל דופי מסוים באופן התנהלותה של המאשימה או בזרוע מזרועותיה, בשל העדר סנכרון בין מערכותיה השונות באופן שיאפשר עדכון של יחידת התביעות בכתובתו של הנאשם כפי שנתבררה לשוטר תנועה שעכב אותו.

בקשה נוספת שהגישה באת כח הנאשם לביטול כתב האישום מטעמים אחרים של הגנה מן הצדק, נדחתה על ידי גם כן (ר' החלטתי מיום 30.9.14).

בסופו של דבר, עם הודאת הנאשם בביצוע העבירה המיוחסת לו, בקשה באת כחו כי אפנה את עניינו אל שירות המבחן על מנת שזה יחווה דעתו בדבר אפשרות אי הרשעתו. ב"כ המאשימה הבהיר כי אין הוא מתנגד להפניית הנאשם אל שירות המבחן ואולם הצהיר כי בבוא העת תעמוד המאשימה על הרשעתו. בהחלטתי מיום 1.10.14 נעתרתי לבקשת

ב"כ הנאשם, תוך שהבהרתי כי אין בכך כדי ללמד על ההחלטה שתינתן על ידי בבוא העת, לאחר שיתקבל התסקיר.

תסקיר שירות המבחן

בתסקיר מיום 11.1.14 מתוארות בקצרה נסיבות חייו של הנאשם, גבר רווק בן 34, אב לילדה כבת 9 המתגוררת עם אמה, העובד מזה כשנתיים בהובלות. הנאשם, הנוטל אחריות מלאה על מעשהו וטוען כי מדובר במעשה חריג שהיה קשור בשעתו בגילו הצעיר ובמעורבותו החברתית הבעייתית בתקופה הרלוונטית, אובחן על ידי קצינת המבחן כמי שתפקודו תקין ולהערכתה העבירה שבוצעה על ידו אכן איננה מאפיינת את התנהלותו ומהלך חייו בדרך כלל.

במצב דברים זה ממליצה קצינת המבחן כי אמנע מהרשעתו ואטיל עליו עונש חינוכי של של"צ בהיקף של 100 שעות, במסגרת עמותת "פתחון לב" העוסקת בחלוקת מזון לנזקקים.

טיעוני הצדדים

בעתירתו להרשעת הנאשם ולהטלת עונש מאסר בן 6 חודשים, מאסר על תנאי וקנס, טען ב"כ המאשימה למתחם ענישה הולם שינוע בין 6 ל- 12 חודשי מאסר וכי משלא מתקיימות בעניינו הנסיבות המצדיקות הימנעות מהרשעה הרי שיש להרשיעו וליתן משקל מכריע לחומרת מעשהו ולמדיניות הענישה הנוהגת בעבירה שבביצועה הוא הודה. לטענתו מדובר במי שלמעשה נמלט מאימת הדין במשך 9 שנים ולפיכך אין לאפשר מצב בו הוא ייצא נשכר מכך, מה עוד ששותפו לעבירה נשפט עוד בשנת 2007 ונדון לעונש של מאסר בפועל.

מנגד, בעתירתה לאי הרשעת הנאשם, טענה באת כוחו כי מדובר במקרה שחלוף הזמן הרב בו נעוץ גם באופן התנהלותה של המאשימה, שיש בו נטילת אחריות מלאה מצד מי שהעבירה נשוא כתב האישום היתה כשלונה הפלילי היחיד עד כה, ושהרשעתו עלולה לפגוע בהמשך חייו.

הנאשם עצמו הודה כי טעה, אמר כי הארוע נשוא כתב האישום וההליך המשפטי שבא בעקבותיו למדו אותו לקח ובקש כי תינתן לו ההזדמנות להתקדם בחייו.

דין והכרעה

בקשה לסיום הליך פלילי לאחר הודאה ללא הרשעה תיעתר רק במקרים חריגים ונדירים, שכן

הכלל הוא כי אדם אשר הועמד לדין פלילי ובית המשפט מצא כי ביצע את העבירות שיוחסו לו,

יורשע. פסקי הדין המנחים בעניין זה הם ר"ע 432/85 **רומנו נ' מדינת ישראל** וע"פ 2083/96 **תמר**

כתב נ' מדינת ישראל בהם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהא אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית,

על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם; ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות

המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים (ר' פסק דינה של

כב' השופטת ד. דורנר בעניין **תמר כתב**). הווה אומר, רק בנסיבות יוצאות דופן בהן אין יחס סביר

בין הנזק הצפוי מן ההרשעה לבין חומרת העבירה, ישתמש בית המשפט בסמכותו שלא להרשיע

נאשם, כשתכלית אי ההרשעה היא שיקומו של הנאשם. עוד נקבע, כי בבוא ביהמ"ש לבחון את הנזק

העלול להיגרם לנאשם, יש להתייחס לנזק מוחשי - קונקרטי ואין להידרש לאפשרויות תאורטיות,

על פיהן עלול להיגרם לנאשם נזק כלשהו בעתיד. בע"פ 9118/12 **פריגין נ' מדינת ישראל** (חוות דעתו

של כב' השופט שוהם מיום 01/01/13) נקבע כי קבלת הגישה לפיה יש לבחון נזקים אפשריים,

העלולים להתרחש בעתיד, גם אם מדובר בנאשמים צעירים, "**תחייב את ביהמ"ש להידרש**

לתרחישים תאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה

בדין השפעה על היתכנות של אותם תרחישים" (ר' גם ע"פ 2862/12 **מילמן נ' מדינת ישראל**; רע"פ

8627/12 **הנסב נ' מדינת ישראל**; רע"פ 654/13 **אבו בכר נ' מדינת ישראל**).

בפסק הדין שנכתב בשעתו על ידי כב' השופט ש. לוי בעניינה של **תמר כתב** הנ"ל, ציטט הוא את 9 שיקולי שירות המבחן שהוצגו בפני בית המשפט ע"י ראש שירות המבחן דאז, כשיקולי השיקום העומדים בבסיס המלצות שירות המבחן על של"צ ללא הרשעה ואלו הם: **(א)** האם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה של הנאשם? **(ב)** מהי חומרת העבירה והנסיבות שבהן בוצעה? **(ג)** מעמדו ותפקידו של הנאשם והקשר בין העבירה למעמד ולתפקיד; **(ד)** מידת הפגיעה של העבירה באחרים; **(ה)** הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות; **(ו)** האם ביצוע העבירה על ידי הנאשם משקף דפוס של התנהגות כרונית, או המדובר בהתנהגות מקרית? **(ז)** יחסו של הנאשם לעבירה, האם נוטל הוא אחריות לביצועה? האם הוא מתחרט עליה? **(ח)** משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם? **(ט)** השפעת ההרשעה על תחומי פעילותו של הנאשם. שיקולים אלה, מבלי שייחשבו ממצים, התקבלו על דעתו של בית המשפט כאחד הגורמים שיש להביאם בחשבון בהחלטה בדבר תוצאות ההרשעה, כשלצידם - כך הודגש - קיימים גם שיקולים שבאינטרס הציבור השמים את הדגש על חומרת העבירה ונסיבותיה (גורם שגם שירות המבחן אינו מתעלם ממנו) ועל האפקט הציבורי של ההרשעה.

כיום, לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, אי הרשעת נאשם אפשרית, ככל שהיא חורגת לקולא ממתחם העונש ההולם, רק מנימוקים של שיקומו של הנאשם (ר' הוראות סעיף 40ג(ב) וסעיף 40ד לחוק העונשין).

ומן הכלל אל הפרט:

אכן, העבירה שבביצועה הודה הנאשם הינה עבירה חמורה. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה כי במקרים הדומים בנסיבותיהם למקרה שבפני, הוטלו על נאשמים שונים עונשים שונים במתחם רחב למן מאסר על תנאי ועד למאסר בעבודות שירות ובפועל ממש.

יחד עם זה, דעתי היא כי נסיבות המקרים אליהם הפנה אותי ב"כ המאשימה בטיעוניו, שונות המה לחומרא. כך, במקרה נשוא ע"פ (מחוזי חיפה) 5912-12-08 התקבל ערעור המדינה על החלטת בית משפט השלום שלא להרשיע נאשמים שבצעו עבירות של קשירת קשר לפשע, התפרצות, גניבת כרטיס אשראי והונאה בו, ובת"פ (חדרה) 30321-08-10 בו הורשע הנאשם בעבירות של התפרצות ונסיון גניבה הונחו בפני בית המשפט ראיות בדבר השלכותיו הקשות של הארוע על בעלת הבית שאליו פרץ הנאשם ועל ילדיה.

כך גם באשר לעונש שהוטל על הקטין שהיה שותפו של הנאשם לביצוע העבירה, שכן מדובר במי שעל אף גילו הצעיר היתה לו הרשעה קודמת בעבירה של החזקת סמים ואשר בעת שנגזר דינו בגין תיק זה, היה נתון במעצר עד תום ההליכים בתיק נוסף.

לאחר שהבאתי בחשבון שיקולי את מדיניות הענישה ואת חלוף הזמן הרב כל כך מאז בוצעה העבירה, שחלק מן האחריות לו רובץ - כך לטעמי - על כתבי המאשימה, כמו גם את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כעברו הנקי של הנאשם, נסיבות חייו, יחסו אל העבירה ותוצאותיה - דהיינו האחריות שהוא נטל על עצמו וכן את הנזק שסביר להניח כי ייגרם לו בעתיד היה ויורשע כעת בגין עבירה שבוצעה לפני כ- 9 שנים, מסקנתי היא כי מדובר במקרה שהשיקול השיקומי - צופה פני העתיד בו, מצדיק חריגה ממתחם הענישה שאינו כולל הימנעות מהרשעה.

סוף דבר

מפני כל הנימוקים שלעיל, הנני קובעת כי במעשה שבביצעו הודה הנאשם הוא עבר עבירה של נסיון התפרצות בצוותא לפי סעיפים 406(ב)+25+29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, אך מחליטה להמנע מהרשעתו, תוך אימוץ המלצת שירות המבחן ומטילה עליו צו של"צ בהיקף של 100 שעות על פי תכנית שתוכן על ידי שירות המבחן ותוגש לאישורי לא יאוחר מיום 11.2.15.

בשולי הדברים אבאציין אבהיר כי תסקיר שירות המבחן אכן נראה על פניו ככזה שהוכן מתוך הנחה בדבר קיומה של הסכמה לגבי אי הרשעת הנאשם ואולם אין בכך כדי לשנות את דעתי ומסקנתי לעיל.

המזכירות תשלח עותק מהחלטה זו לשירות המבחן.

זכות להגשת ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, ו' שבט תשע"ה, 26 ינואר 2015, בהעדר הצדדים.

